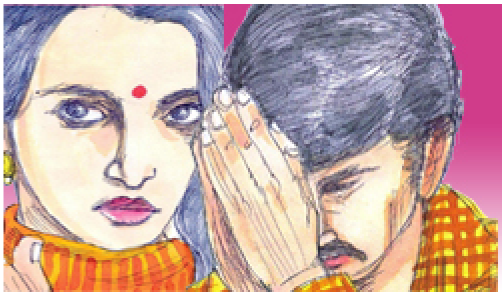

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

అమ్మ గదిలోనుంచి ట్యూబ్‌లైట్ వెలుతురు దాదాపుగా సగం హాలువరకు పరుచుకుని వుంది.

సోఫా పక్కన పడిపోయిన వ్యక్తి, బుల్లెట్ తగిలిన కాలుని పట్టుకుని మెలికలు తిరిగిపోతున్నాడు.

అమ్మ, సేఫ్టీ కోసం గన్ లైసెన్స్ చాలాకాలం క్రితమే తీసుకుంది. ప్రమాదకర పరిస్థితుల్లో గురి తప్పకుండా కాళ్ళమీద కాల్చడంలో శిక్షణ తీసుకుంది. అమ్మ షూటింగ్‌లో పర్‌ఫెక్ట్.

ఆ రివాల్వర్‌ని యిన్ని రోజుల తర్వాత యిలా ఉపయోగించడం చూసి నోరు వెళ్ళబెట్టాను నేను.

"తనూ!..ఆర్యూ ఓకే?" అమ్మ నన్ను అడిగింది.

"ఊఁ" రెప్పవేయకుండానే తలాడించాను.

వెంటనే అమ్మ సెల్‌ఫోన్ నుంచి రెండు మూడు కాల్స్ వెళ్ళాయి. కాస్సేపటికి రంగారావుగారూ, సందీప్ వచ్చారు. ఆ వెంటనే పోలీసులు కూడా వచ్చారు.

సోఫా పక్కన తెలివి లేకుండా పడివున్న దొంగని చూసి ఆశ్చర్యపోయారంతా. సబ్ ఇన్స్‌పెక్టర్ నోరు తెరిచి అడగబోయేలోపలే అమ్మ చెప్పింది.

"అవి నిజం బుల్లెట్స్ కావు. డమ్మీవి. మైల్డ్ సెడేషన్ యింజెక్ట్ చేస్తాయి" వివరణ యిచ్చింది.

కానిస్టేబుల్స్ దొంగని లేపి తీసుకు వెళ్ళారు.

ఎస్సై, అమ్మ, రంగారావు అంకుల్, దొంగ ఎటువైపు నుంచి వచ్చాడు? తలుపు గడియని ఎలా కట్ చేశాడు అని, అన్నీ చెక్ చేస్తూ వున్నారు. వాళ్ళు చర్చించుకుంటూ వుంటే, సందీప్ ఒక పక్కగా నిలబడి వాళ్ళ మాటలు వింటూ మధ్య మధ్య అమ్మ వంకే తదేకంగా చూస్తు వున్నాడు. అతని కళ్ళలో అమ్మపట్ల మెచ్చుకోలు స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది నాకు.

ఎస్సై వెళ్ళిపోయాక, రంగారావుగారు "రేపొద్దున వచ్చి తలుపు గడియలు బాగు చేయిస్తానమ్మా. ఏదైనా అవసరం వుంటే ఫోన్ చెయ్యండి" చెప్పి వెనక్కి తిరిగాడు.

"సందీప్ కేవలం వాళ్ళ నాన్నకి తోడుగా మాత్రమే వచ్చినట్లున్నాడు. నిన్ను కనీసం పలకరించను కూడా లేదు" అంతరాత్మ కంప్లైంట్ చేసింది. ఆ మాటలు అతనికి వినిపించినట్టే వెళుతున్నవాడల్లా ఠక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

"తనూ! ఆర్యూ.. ఓకే?" అడిగాడు దగ్గరగా వచ్చి.

"ఊఁ" తలాడించాను.

అతనింకేమీ మాట్లాడలేదు. ఒకేసారి యిద్దరం చూపులు మరల్చుకున్నాం. అతను వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

తెల్లవారేసరికల్లా మా యింట్లో జరిగిన ఉదంతం ఊరంతా మారుమోగిపోయింది. మొదటగా.. రాజ్యంగారు. ఆవిడ వస్తూనే అమ్మని ఒక అద్భుతవ్యక్తిని చూసినట్టు చూసింది.

సాక్షాత్తూ నేలమీద అవతరించిన దుర్గాదేవిని చూసినట్టు భక్తితో అమ్మవైపు తిరిగి 'నమస్తే అమ్మా' అంటూ చేతులు జోడించింది.

"లోకంలో యిలా కూడా జరుగుతుందా? మగమనిషి తోడులేకుండా ఓ దొంగవెధవని ధైర్యంగా ఎదిరించొచ్చా? మామూలుగా కనిపించే ఆఫీసరమ్మలో ఒక ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయి దాగి వుందా?"

రాజ్యంగారి కళ్ళల్లో ఎన్నెన్నో భావాలు. తాదాత్మ్యత మరీ ఎక్కువై అమ్మ పాదాల మీద పడిపోతుందేమో అని భయమేసింది నాకు.

ఈవిడ్ని యిలాగే వదిలేస్తే ట్రాన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోతుందేమో అని "ఆంటీ" అని గట్టిగా పిలిచాను.

"అమ్మా!..ఆ! వస్తున్నా" అంటూ ఈలోకంలోకి వచ్చి గబగబా వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. నేను ఆఫీసుకి వెళ్ళడానికి గేటు తీసుకుని బైటికి వస్తూనే కార్‌పార్కింగ్‌లో ఎన్నో జతల కళ్ళు, నావైపు అబ్బురంగా, విచిత్రంగా చూశాయి.

"ఝాన్సీకీ రాణీ" వాళ్ళ అమ్మాయినే యింతలా చూస్తున్నారంటే యిక అమ్మ సిట్యుయేషన్ ఎలా వుండబోతుందో. అమ్మ అసలు పట్టించుకోదు కాబట్టి సరిపోయింది" అనుకున్నాను.

ఆఫీసుకి వెళుతూనే "హలో తన్మయీ మేడంగారూ" అంటూ వంగి దణ్ణం పెడుతూ ఆటపట్టించాడు వెంకట్.

"నిన్నిలా గౌరవంగా, వినయంగా ట్రీట్ చేయకపోతే ఆంటీ నన్ను కూడా షూట్ చేసి పారేస్తారేమో. ఇక నీ వంక ఎవ్వరూ కన్నెత్తి చూడరు. పెళ్ళి కావడం కూడా కష్టమేమో నీకు. వెనకాల గన్ పట్టుకున్న అత్తగారిని చూస్తే ఎవరికైనా భయమే కదా."

"నిన్నూ" చేతిలో పేపర్స్ విసిరికొట్టబోయినట్టు నటించి నవ్వేశాను.

"జోక్స్ ఎ పార్ట్. కానీ ఆంటీ సాహసానికీ, గుండె ధైర్యానికీ హేట్సాఫ్. కానీ నిజం చెప్తున్నాను. నీకు అందులో పదోవంతు ధైర్యం కూడాలేదు."

"వెంకట్" వారిస్తున్నట్టుగా అన్నాను. "పొద్దుటినుంచి ప్రతిచోటా యిదే టాపిక్. ప్లీజ్... యింక చాలు"

"సరే..సరే నువ్వు చెప్పు నిరంజన్ మీ యింటికి వచ్చాడట అన్నాడు" క్యూరియస్‌గా ముందుకి వంగుతూ.

నేను చేతిలో బ్యాగ్‌ని టేబుల్ మీద పడేసి ఛెయిర్‌లో కూర్చున్నాను. "నిరంజన్ గురించి నీకు తెలుసు. ఈ విషయాన్ని అంత సీరియస్‌గా తీసుకోకు" అన్నాను కూల్‌గా.

"మరి ఆ సంగతి తెలియక మా వాడు కాస్త టెన్షన్ పడుతున్నట్టున్నాడు" దూరంగా నిలబడి వర్కర్స్‌తో మాట్లాడుతున్న సందీప్ వైపుకి చూసి నవ్వుతూ అన్నాడు.

వెంకట్ మాటలకి నేను జవాబివ్వలేదు.

"ఇది చెప్పు మనం డబ్బు వాడుకోమని చెప్పినా తిరిగి బిజినెస్‌లో ఇన్వెస్ట్ చేస్తానంటున్నాడు. మరి ఆ అప్పులన్నీ ఎలా మేనేజ్ చేస్తాడు?"

వెంకట్‌కి ఈ విషయం తెలిసుంటుందని నా నమ్మకం. అందుకే అడిగాను.

"సందీప్ వాళ్ళ నాన్నలాగా నోట్లో నాలుక లేనివాడు కాదు. అప్పుల వాళ్ళతో గట్టిగానే మాట్లాడాడు. హెచ్చు వడ్డీలూ, దొంగ ఎకౌంట్‌లూ రాసిన వాళ్ళకి ఎక్స్‌ట్రాగా యిచ్చేది లేదని తెగేసి చెప్పాడు.

అప్పుల వాళ్ళకి కొద్దికొద్దిగా వాయిదాల పద్దతి మీద యిచ్చేట్టుగా ఒప్పందం కుదిరింది. నిన్న నేనూ, మాధవ్ సందీప్‌తోబాటు వెళ్ళి యివన్నీ సెటిల్ చేసుకుని వచ్చాం.

ఇంక, ఈ బిజినెస్‌లో డబ్బు వాడుకోకపోవడానికి కారణం ఏంటంటే ఇంత డబ్బు ఒక్కసారిగా వస్తుందంటే వాళ్ళమ్మ కంట్రోల్‌లో ఉండదని వాడి భయం. ఈ బిజినెస్ వాడి డ్రీమ్. ముందుగా దీన్ని అనుకున్న లెవిల్‌కి తీసుకువచ్చాకా వాడు వేరే వాటి గురించి ఆలోచిస్తాడట" అన్నాడు సందీప్ నిలబడ్డ వైపుకి చూస్తూ.

వెంకట్ మాటలు వింటూనే నా మనసు తేలికపడింది. "ఎంతైనా నీకు అన్ని విషయాలు తెలుస్తాయి. నాతో అస్సలు షేర్ చేసుకోడు" అన్నాను నిష్టూరంగా.

"వాడొక బోరు బావి. నాతో అయినా అవసరం ఉంటేనే చెప్తాడు. మా అయ్య ఎమ్మెల్యే కదా నా ఫేసు అక్కడ అవసరం. అందుకే చెప్పాడు. నువ్వు యిందులో ఫీలవ్వాల్సిందేమీ లేదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

నేను యింటికి వచ్చేసరికి హాల్లో అమ్మా, రంగారావు అంకుల్ కూర్చుని ఉన్నారు.

నేను గుమ్మం దాటి అడుగు లోపల పెట్టానో లేదో ఆయన "ఇక నేను వస్తానమ్మా" అంటూ లేచారు.

అప్పుడే అమ్మ ఒక కవరు తీసి ఆయన చేతిలో పెట్టడం నా కంట పడింది.

ఆయన వెళ్ళిపోతూనే అమ్మని అడిగాను. "రంగారావు అంకుల్ మళ్ళీ డబ్బు అడిగారా నిన్ను?"

"ఆఁ"

నేను ఒక్క క్షణం ఆలోచనలో పడ్డాను.

"అమ్మా! ఆయన మణికట్టుకి కట్టుకట్టి వుంది చూశావా?" అడిగాను మళ్ళీ.

"చూశాను. యింట్లో దేనికో నట్టు బిగుస్తూ వుంటే స్క్రూడ్రైవర్ బెసికి చేతిలో బలంగా దిగబడిపోయిందట" మామూలుగా చెప్పింది అమ్మ.

"ఓఁ" అమ్మకి ఈ విషయం తెలియదని అర్థమైంది.

జరిగినదంతా చెప్పి, సందీప్‌కీ నాకూ మధ్య అడ్డకిగా నిలబడ్డ వాళ్ళ పరిస్థితులన్నీ వివరించి అమ్మని సందేహంలో పడేయడం కరెక్టు కాదనిపించింది.

"తనూ నీకో విషయం చెప్పాలి. రంగారావు యిందాక సందీప్‌కీ, చిత్రకీ ఎంగేజ్‌మెంట్ జరగబోతుందని చెప్పారు. అందుకే ఖర్చులకోసమని, కొంత డబ్బు అప్పుగా అడిగారు. ఆయన్నే అడిగేద్దామనిపించింది కానీ ముందుగా నిన్ను అడిగి కన్‌ఫర్మ్ చేసుకుందామని ఆగాను. వాట్స్ గోయింగ్ ఆన్" అడిగింది సీరియస్‌గా.

నేను ఏ విషయం దాచాలనుకున్నానో సరిగ్గా అదే అమ్మకి తెలిసిపోయింది. నిజానికి అమ్మ చెప్పిన విషయం నాకే నమ్మబుద్ధికాలేదు. కొద్దిరోజుల క్రితం అప్పుల బాధ భరించలేక ఆత్మహత్యకి ప్రయత్నించిన మనిషి నాలుగురోజులు తిరక్కముందే కొడుకు ఎంగేజ్‌మెంట్ కోసం, మళ్ళీ అప్పు చేస్తున్నాడు.

"తనూ! ఏం జరిగిందో చెప్పు" పరధ్యానంగా వున్న నన్ను రెట్టించింది అమ్మ.

"ఏదో మిస్ అండర్‌స్టాండింగ్ జరిగింది. నేను సందీప్‌తో మాట్లాడి నీకు చెప్తాను. డోంట్ వర్రీ" అన్నాను అమ్మతో, ప్రశాంతంగా వున్నట్టు నటిస్తూ.

"తన్మయీ జాగ్రత్త" అమ్మ కళ్ళలో భయం కనిపించింది. "స్వప్న సంగతి చూశావుగా ఆలోచించి నిర్ణయం తీసుకో" హెచ్చరించింది.

"అలాగే" చెప్పి, నా గదిలోకి వెళ్ళాను.

గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూస్తూనే చేతిలోని ఫోనూ, పర్సు మంచం మీదికి విసిరికొట్టాను.

లోపలినుంచి తెలియని అసహనం. రెండు చేతివేళ్ళని జుట్టులోకి జొనిపి ఆలోచిస్తూ మంచం మీద కూలబడ్డాను.

"నిరంజన్ విషయంలో నేను మాట్లాడినదానికి ప్రతీకారంగా యిదంతా చేస్తున్నాడా సందీప్?

లేకపోతే రంగారావుగారే డబ్బుకోసం అలా అబద్దం చెప్పారా? ఛ..ఛ ఆయన అబద్దాలు చెప్పరు. చిన్నప్పట్నుంచి అంకుల్ గురించి నాకు తెలుసు.

పోనీ సందీప్‌కే ఫోన్ చేసి అడిగేస్తే? ఏమని అడుగుతాను. చిత్రతో ఎంగేజ్‌మెంట్ వార్త నిజమే అయితే? 'చిత్రతో ఎంగేజ్‌మెంట్ మానేయ్. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను' అని వేడూకోవాలా? ఆ విషయం అతనికి తెలియదా? ఆలోచించి ఆలోచించి నా మెదడు వేడెక్కిపోయింది.

"సందీప్ వాళ్ళమ్మ బావిలో దూకుతాను, ఉరేసుకుని ఛస్తాను బెదిరించి ఒప్పించి వుంటుందా?" ఖచ్చితంతా అంతే. అదే నిజమని నా మనసు చెబుతుంది.

గోడౌన్ వెనకాల కొలను దగ్గర అపుడపుడూ నేను కూర్చునే బెంచీమీద కూర్చుని వున్నాను. కుంగుతున్న సూర్యుడు ఎర్రని కాంతితో పరిసరాలన్నీ ఆక్రమించేస్తున్నాడు.

ఎదురుగా కొలనులో నడుములోతు నీళ్ళలో నిలబడి సందీప్ నన్ను పిలుస్తున్నాడు. నేను గబగబా అతని అడుగులు వేయబోయాను. నా కాళ్ళ కింద అంతా చిక్కటి బురద. నా బలం అంతా ఉపయోగించినా, ఒక్క అంగుళం కూడా కదలలేకపోయాను.

"తన్మయీ..తన్మయీ" సందీప్ నన్ను పిలుస్తున్నాడు.

తలెత్తి అతనివైపు చూశాను.

కాస్సేపటి క్రితం నీళ్ళలో నిలబడివున్నట్టు కనిపించిన అతను చిక్కటి బురదలో కూరుకుని పోయి వున్నాడు.

"తనూ.. అటు వెళ్ళొద్దు. వచ్చెయ్. అది ఊబి" అని వెనకాలనుంచి అమ్మ, స్వప్న పిలవడం వినిపించింది.

నా మనసులో భయం పుట్టుకొచ్చింది. తెలియకుండానే ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి.

సందీప్‌ని చూశాను. అతను ఆరాటంగా నా వైపే చూస్తున్నాడు. ఇద్దరం కొద్ది దూరంలోనే వున్నా ఎప్పటికీ కలుసుకోలేనంత దూరంలో ఉన్నామనిపించింది. ఆతురతగా అతనికోసం పరిగెత్తుతున్న మనసుని ఎవరో గట్టిగా కళ్ళాలు వేసి వెనక్కి లాగుతున్న భావన.

"సందీప్" గుండె బద్దలయ్యేట్టు అరిచి బురదలో పడిపోయాను. ఎర్రటి సూర్యకాంతి నా కళ్ళలో పడి నా కన్నీళ్ళు కూడా ఎర్రగా మారాయి.

ఒకవైపు అతని దగ్గరకి వెళ్ళలేకపోతున్నానన్న బాధ, మరోవైపు బురదలో చిక్కుబడిపోయి ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయత. రెండూ కలిసి ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది.

వెక్కి వెక్కి ఏడ్వడం మొదలుపెట్టాను. నా మొహం అంతా కన్నీళ్ళతో తడిసిపోతూ వుంది. మరుక్షణంలోనే చిన్న ఉలికిపాటు. నా చెంపలకి మెత్తగా, వెచ్చగా తగులుతూవుండేదో.

అది.. దిండు. నేను మంచం మీదే పడుకుని వున్నాను అని అర్థమవుతూనే ఠక్కున లేచి కూర్చున్నాను.

ఇంకా నా గుండె దడదడలాడుతూనే వుంది. అది కల అని తెలిసినా కూడా నాలో అలజడి తగ్గలేదు.

"తనూ! కంగారు పడకు నీ మనసులో భయమే అలా కలలా కనిపించింది" అంతరాత్మ చెప్పింది.

ఒకసారి చెంపల్ని గట్టిగా చేతుల్తో రుద్దుకుని లేచి మంచినీళ్ళు తాగి పడుకున్నాను. ఎంతకీ నిద్రపట్టలేదు.

నెమ్మదిగా లేచి అమ్మ గదిలి వెళ్ళి చిన్నగా తలుపు తీసి చూశాను. నీలం రంగు బెడ్‌లాంప్ వెలుతురులో ప్రశాంతంగా నిద్రపోతూ కనిపించింది అమ్మ. అమ్మ మొహం చూస్తూనే మనసులో అలజడి తగ్గినట్టైంది. హాయిగా నిద్రపోతున్న మనిషిని లేపాలనిపించలేదు.

ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసి తలుపు దగ్గరికి లాగబోయాను.

"తనూ" నిద్ర విడీవిడనట్టుగా వున్న అమ్మ గొంతు మెత్తగా పలికింది. నేను గుమ్మం దగ్గరే నిలబడి వున్నాను.

"రా!" లేచి టేబుల్ లాంప్ ఆన్ చేస్తూ పిలిచింది అమ్మ.

నేను వెళ్ళి అమ్మ పక్కన కూర్చున్నాను.

గోడమీద గడియారం రెండుగంటలు చూపిస్తూ వుంది. అంత రాత్రివేళ అమ్మ దగ్గరికి అలా రావడాన్నిబట్టీ నా మనసులో ఆందోళనని కనిపెట్టేసింది అమ్మ.

నెమ్మదిగా నా తలమీద చేయి వేసి "ఏంటి చెప్పు" అడిగింది లాలనగా. నా బాధని పంచుకోవడానికి ఆ రెండు మాటలు, ఆ చేతి స్పర్శ చాలనిపించింది. ఏమీ మాట్లాడకుండా అమం ఒళ్ళో తలపెట్టి పడుకున్నాను.

ఆ క్షణం నా బాధలన్నీ మరిచిపోయి మళ్ళీ చిన్నపిల్లనైపోయాను.

"సందీప్ ఎంగేజ్‌మెంట్ వార్త విని కలవరపడుతున్నావా?" నా జుట్టూ సవరిస్తూ అడిగింది.

నేను పలకలేదు. నా మనసుని గుచ్చి ఏడిపించే విషయాన్ని ప్రస్తావించడానికి నాకు ధైర్యం చాలలేదు.

"తనూ" అమ్మ రెట్టించింది.

అమ్మ పిలుపు నేను అణిచిపెట్టాలనుకుంటున్న ఆలోచనా తరంగాల్ని పైకి లాగాయి. అమ్మదగ్గర నేను ఏ విషయమూ దాచలేనని అర్థమైంది. మొత్తం ఉన్నదున్నట్టు వివరంగా చెప్పేశాను.

"పిచ్చిదానా" అంటూ అమ్మ నా తలమీద చెయ్యివేసి, చిన్నగా నవ్వింది.

"నువ్వు చాలా మంచిదానివి తనూ. నీవల్ల ఎవరు యిబ్బందులు పడుతున్నా భరించలేవు. నీ వల్ల సందీప్ సమస్యల్లో చిక్కుకుంటాడేమోనని నీ భయం. అతను సంతోషంగా వుంటేనే నువ్వూ సంతోషంగా వుండగలవు.

సందీప్ కుటుంబ సమస్యలు, ఆర్థిక సమస్యల్లో కూరుకుపోయి వున్నాడు. అతన్ని నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుని సంతోషంగా ఉండగలవా? మీ పెళ్ళి వల్ల కలహాలు పెరుగుతాయేమో? లేకపోతే మీరిద్దరూ కలిసి ధైర్యంగా నిలబడి మీరు కోరుకున్న లైఫ్‌ని పొందగలరో ఆలోచించు.

నీ మనసు ఏం చెబుతుంది?"

నేను లేచి అమ్మ మొహంలోకి చూశాను. నా దగ్గర జవాబు లేదు. ఏ నిర్ణయమూ తీసుకునే ధైర్యమూ లేదు. అది నా మొహం మీద రాసినట్టు కనిపిస్తూనే వుంది.

"నేనొక మాట చెప్తాను" అంటూ అమ్మ నా భుజం మీద చెయ్యి వేసింది. "జీవితం చాలా పెద్దది తనూ. అది ఎక్కడా ఎవరికోసమూ ఆగిపోదు. ఆగిపోకూడదు.

ప్రేమకంటే ముందు జీవితానికి కావలసినవి చాలా వున్నాయి. అవన్నీ దక్కితేనే ప్రేమ మన కళ్ళకి కనిపిస్తుంది. నీకు ఆ యింట్లో గౌరవం, అభిమానం దొరుకుతాయని నమ్మకం వుంటేనే పెళ్ళి గురించి నిర్ణయం తీసుకో. నీకు నిర్ణయం తీసుకునే ధైర్యం లేకపోయినా నువ్వు కన్ఫ్యూజన్‌లో వున్నా కొన్నాళ్ళు వేచి చూడు.

జరిగే ఒక్కొక్క రోజు నిన్ను ఏదో ఒక దిక్కుకి నడిపిస్తూ వుంటుంది. అప్పుడు, నీ అంతట నువ్వే డెసిషన్ తీసుకోగలవు."

ఏం చేయాలో అర్థంకాని స్థితిలో వున్న నాకు, అమ్మ మాటల్లో ఒకదారి దొరికినట్టైంది.

కొద్దిరోజులు వెయిట్ చేయడమే సరైన దారేమో. బహుశా సందీప్ కూడా అమ్మలానే ఆలోచిస్తున్నాడేమో? ఆ మాట అనుకోగానే నా మనసు శాంతించింది.

"థాంక్యూ అమ్మా" అంటూ అమ్మ మెడచుట్టూ చేతులు వేసి ముద్దుపెట్టాను.

"వెళ్ళి పడుకో" యిప్పటికే చాలా లేటయ్యింది" అమ్మ అంటుంటే అక్కడ్నుంచి కదిలాను.

"గీతోపదేశం అయ్యిందిగా ఇది నీ జన్మంతా గుర్తుపెట్టుకోవాలి. ఏంటి? సరేనా?" అంతరాత్మ మాట్లాడింది.

"సరే..సరే" అంటూ నా గదిలోకి వచ్చి మంచం మీద వాలిపోయాను.

సగం తీసి వున్న కిటికీ కర్టెన్‌లో నుంచి ఎండ నేరుగా వచ్చి నా మొహం మీద పడుతూ వుంది.

"అమ్మో టైం ఎంతైంది?" అనుకుంటూ కంగారుగా లేచి సెల్ చేతిలోకి తీసుకున్నాను. టైం తొమ్మిది గంటలు దాటింది.

వంట గదిలో నుంచి శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయప్పటికీ. రాజ్యంగారు వంట చేస్తున్నట్టున్నారు.

తీరిగ్గా లేచి, బాత్రూంకి వెళ్ళబోతుండగా.. "అమ్మాయిగారూ..అమ్మాయిగారూ" అంటూ రాజ్యంగారు వున్నట్టుండి కేకపెట్టింది. నేను తలుపు తీసుకుని బైటికి వచ్చాను.

"అమ్మగారు..అమ్మగారు"

"ఏంటి అమ్మగారు?" ఆదుర్దాగా అడిగాను.

"అమ్మగారికేదో అయ్యిందమ్మా. ఇంకా నిద్రలేవలేదేమని గదిలోకి వెళ్ళి చూశాను. అమం పిలిస్తే పలకడంలేదు" ఆయాసపడుతూ అందావిడ.

"రాత్రి లేటుగా పడుకున్నాం. నిద్రపోతూ వుండుంటుంది.

అయినా నీకు తలుపు ఎవరు తీశారు?" అడిగాను అనుమానంగా.

నా దగ్గర తాళం ఉంది కదమ్మా.ముందు నా మాట వినండి. అమ్మ ఎప్పుడూ ఆలస్యంగా లేవరు. అందులోనూ చిన్న అలికిడైనా చటుక్కున లేస్తుందమ్మ. అలాంటిది నేను ఎంత పిలిచినా పలకడంలేదు.

నాకు గాభరాగా వుంది వచ్చి చూడండి'' అంది కంగారుపడిపోతూ. ఆవిడ మాటలు విన్నాక నాకూ భయమేసింది. గబగబా అమ్మ గదిలోకి వెళ్ళాను.

అమ్మ పక్కకి తిరిగి పడుకుని దిండుకి, తలకీ మధ్య చెయ్యిపెట్టుకుని పడుకుని వుంది.

''అమ్మా! అమ్మా'' అంటూ భుజం తట్టాను. అమ్మ పలకడంలేదు. నా గుండె దడదడలాడింది. నాడి పట్టుకుని చూస్తే అందడంలేదు. వెంటనే అంబులెన్స్‌కి ఫోన్ చేశాను. రాజ్యంగారిని యింట్లో ఉండమని చెప్పి హడావుడిగా అమ్మని తీసుకుని హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాను.

మాసివ్ హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందనీ అప్పటికే ప్రాణంపోయి కొన్ని గంటలయ్యిందని చెప్పారు.

ఒక్కసారిగా నాకు తలతిరిగినట్టైంది. అది నిజమో పీడకలో తెలియని అయోమయ పరిస్థితిలోకి వెళ్ళిపోయాను. ''అమ్మ ఇక లేదు'' అనుకోగానే కాళ్ళూ చేతులు వణికాయి. శరీరం స్వాధీనం తప్పి దభీమని కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

రాత్రి అమ్మతో మాట్లాడుతూ అమ్మ ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని చిన్నపిల్లనైపోవడం వెచ్చటి అమ్మ చేతి స్పర్శ. ఆ అనుభూతులన్నీ మనసులో అలాగే వున్నాయి. ఇంతలోనే యిలా ఎలా జరిగింది.

మనసు పూర్తిగా 'డినయల్' మోడ్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది.

అరచేతుల్లో మొహాన్ని దాచుకుని ఏడుస్తూ కూర్చున్నాను. అలా టైం ఎంత గడిచిపోయిందో తెలియదు. రంగారావు అంకుల్ ఎప్పుడు వచ్చారో ఆయనకి ఎవరు ఇన్‌ఫార్మ్ చేశారో తెలియదు. ఇంకా అమ్మని చూడడానికి ఎవరెవరో వచ్చారు. వాళ్ళెవ్వరూ నాకు తెలియదు. రంగారావుగారే హాస్పిటల్ ఫార్మాలిటీస్పూర్తిచేసి శవంగా మారిన అమ్మని యింటికి తెచ్చారు.

కబురు చెయ్యాల్సిన వాళ్ళెవరన్నా వున్నారామ్మా?'' రంగారావు అంకుల్ అడిగారు.

''మీకు తెలియని వాళ్ళెవరూ లేరంకుల్'' చెప్పాను.

''బంధువులెవరన్నా...''

''లేరు''

ఆయనింకేమీ అడగలేదు. అమ్మ ఆఫీసువాళ్ళు కొంతమంది వచ్చి చూసి వెళ్ళారు.

మాధవన్నయ్య, విశాలాంటీ, అంకుల్ వచ్చారు.

సందీప్‌తో పాటు సుమిత్రాదేవి కూడా వచ్చింది.

పురోహితుడిని పిలిపించారు. ఆచారం ప్రకారం ఏవేవో కార్యక్రమాలు చేస్తున్నారు. అమ్మకి వీటన్నింటిమీదా నమ్మకం లేదని నాకు తెలుసు.

అలాంటివి చేసినా చేయకపోయినా నేను స్పందించే పరిస్థితిలో లేను. అమ్మ నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయిందన్న శోకంతో నా మనసు నలిగిపోతూవుంది.

''అమ్మా మీ గోత్రం'' అడిగారు.

''తెలియదు''

చుట్టూ వున్నవాళ్ళు నా వైపు విచిత్రంగా చూశారు.

"అందుకే అన్నారు 'కులం గోత్రం' పుట్టుపూర్వోత్రాలు ఉండాలీ అని. అయినా యిదేం విచిత్రం. ఒక్క చుట్టం పక్కం కూడా లేకుండా" ఎవరో ఒకావిడ అంటూ వుంది.

"నాకెవ్వరూ లేరు. అయితే దానికి నేనేం చెయ్యను" అని గట్టిగా అరవాలనిపించింది. అయినా మౌనంగా విని వూరుకున్నాను. నాకెవ్వరికీ జవాబు చెప్పే ఓపికలేదు. దారీ తెన్నూ తెలియనంతగా చీకటిలో చిక్కుకుపోయినట్టుంది నా అప్రిస్థితి.

రంగారావుగారు, సందీప్, మాధవన్నయ్య ఆ కార్యక్రమాలన్నీ చూసుకున్నారు. అంతా అయిపోయాక అందరూ వెళ్ళిపోయాక రంగారావుగారు నా దగ్గరికి వచ్చారు.

"అమ్మా దినకర్మలు చేయాలి" అంటూ ఏదో చెప్పబోతుంటే నేను అడ్డు తగిలాను.

"అవన్నీ వద్దండి. అమ్మకి అలాంటివాటి మీద నమ్మకం లేదు. అమ్మ పేరుతో ఏదైనా మంచిపనులు చేయడానికి డొనేషన్ యివ్వాలనుకుంటున్నాను.

ఓ యాభైవేలకి ఎన్ని 'గుడ్ డే' బిస్కట్ పాకెట్స్ కొని పంచండి. అమ్మకి అవంటే చాలా యిష్టం" అన్నాను బరువుగా.

రంగారావుగారి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఇక్కడ నువ్వు ఒంటరిగా ఎలా వుంటావమ్మా? కొద్దిరోజులు సుమిత్ర నీకు తోడుగా యిక్కడే వుంటుంది" అన్నాడాయన.

"సుమిత్రాదేవి ఆయనవంక చురుగ్గా చూసింది.

"అవసరం లేదంకుల్. రాజ్యంగారు నాకు తోడుంటారు. ఆవిడకి ఇది అలవాటైన యిల్లే" చెప్పి వారించాను.

"అబ్బే నువ్వేం మొహమాట పడక్కర్లేదమ్మా నీకు అవసరం అంటే నేను తోడుగా వుంటాను" సాగదీస్తూ అంది సుమిత్రాదేవి.

"ఫర్వాలేదండి. నేను మేనేజ్ చేసుకుంటాను" చెప్పి నీరసంగా సోఫాలో వాలిపోయాను.

రంగారావుగారు, సుమిత్రాదేవి వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళటు వెళ్ళిన రెండు నిముషాలకి సందీప్ లోపలికి వచ్చాడు. నేను సోఫాలో నుంచి లేవబోతుంటే గబుక్కున నా భుజం మీద చేయివేసి వారించాడు.

ఏమన్నా తిన్నావా?" అడిగాడు నా పక్కనే కూర్చుంటూ.

"ఊఁ" తలాడించాను.

అతను నేరుగా వంటగదిలోకి వెళ్ళి జ్యూస్ గ్లాసుతో తిరిగొచ్చాడు.

"నువ్వేం తినలేదని నాకు తెలుసు. కనీసం ఈ జ్యూస్ అన్నా తాగు" పక్కన కూర్చుని జ్యూస్ గ్లాస్ని నీటికి అందిస్తూ అన్నాడు. నేను సందీప్ కళ్ళలోకి చూశాను.

అతని చేతుల్లో వాలిపోయి నా గుండెల్లోని బరువు అంతా దిగిపోయేలా ఏడ్వాలనిపించింది ఆ క్షణంలో.

నన్ను నేను నిగ్రహించుకున్నాను.

మౌనంగా అతని చేతినుంచి జ్యూస్గ్లాస్ని అందుకున్నాను.

"తనూ" నెమ్మదిగా ఎంతో ఆప్యాయంగా పిలిచాడు సందీప్.

"నా వల్ల నువ్వు బాధపడి వుంటే అయామ్ సారీ. అవన్నీ మర్చిపో. డోంట్ థింక్ యూ ఆల్ ఎలోన్. నేనెప్పుడూ తోడుగా వుంటాను. మనం ఎప్పటికీ.." అతని మాటలు పూర్తికాకముందే గుమ్మంలో ఎవరో గొంతు సవరించిన శబ్దం వినిపించింది.

ఠక్కున తలతిప్పి చూశాం యిద్దరం.

సుమిత్రాదేవి తీక్షణంగా మా వైపే చూస్తూ నిలబడివుందక్కడ.

సందీప్ నాకు ఎంత దగ్గరగా కూర్చుని వున్నాడో ఠక్కున స్ఫురణకు వచ్చింది. వెంటనే అతనికి ఎడంగా జరిగాను.

"నీకోసం వెతుకుతున్నాను. నాన్న నీతో మాట్లాడాలట" మా యిద్దరిని మార్చి చూస్తూ, సందీప్‌తో అంది.

సందీప్ వెంటనే లేచాడు. సందీప్ వెంటనే లేచాడు. వెళ్ళబోయేముందు ఒకసారి నా వైపుకి తిరిగాడు.

"జాగ్రత్త!.. టేక్ కేర్" నా కళ్ళలోకి లోతుగా చూస్తూ అన్నాడు.

నన్ను దగ్గరికి తీసుకుని ఓదారుస్తూ అతను చెప్పాలనుకున్న మాటల్లా అనిపించాయని.

సుమిత్రాదేవి మళ్ళీ ఓసారి నన్ను ఎగాదిగా చూసి, గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

రాత్రి ఏడుగంటలయ్యింది. చీకటి చిక్కనయ్యే కొద్దీ మనసులో నిర్లిప్తత ఆవరించుకుంటూ వుంది.

అమ్మ గది దాటుకుని వెళుతూ వుంటే లోపల అమ్మ పుస్తకం చదువుతూ కూర్చుందేమో? ఆఫీస్ ఫైల్స్ చూస్తుందేమో అన్నట్టే వుంది. వాస్తవం గుర్తుకి వస్తూనే మళ్ళీ మనసంతా శూన్యం.

అమ్మ చెప్పులు, ఆమె వాడే వస్తువులు చూసినప్పుడల్లా కళ్ళలో నీళ్ళు పొంగుకుని వస్తున్నాయి.

రాజ్యంగారి బలవంతం మీద రెండు ముద్దలు తిని, నా గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాను. కాస్సేపటికి తలుపు తడుతున్న చప్పుడైంది. కలలోనా, నిజంగానా అర్థం కాలేదు. మళ్ళీ శబ్దం వినిపించగానే లేచి లైట్ వేశాను. టైం పదిన్నర అయ్యింది.

బైట వాన చినుకులు ప్రారంభమయ్యాయి. గాలికి కర్టెన్లు ఊగుతున్నాయి. "ఇంకోసారి తలుపు తడితే రాజ్యంగారు లేస్తారేమో? ఆవిడా బాగా అలిసిపోయింది" అనుకుంటూ హాల్లోకి వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

ఎదురుగా సందీప్ నిలబడి వున్నాడు.

"ఈ టైంలో వచ్చావు. ఏదన్నా అర్జంట్ పని వుందా?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా. అతను లోపలికి ఒక అడుగు వేసి నా చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"ఐ కుడున్ట్ స్లీప్. కళ్ళు మూసుకుంటే నువ్వే గుర్తొస్తున్నావు. ఒంటరిగా ఎలా వున్నావా అని టెన్షన్ పడుతున్నాను. అందుకే వచ్చాను" చెప్పాడు మెల్లగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments